

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร. กระมล ทองธรรมชาติ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๑/๒๕๕๕

วันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลฎีกาส่งข้อโต้แย้งของจำเลย (นายนคร ดวงแก้ว กับพวก) ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๒๓๐๕/๒๕๕๒ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในข้อโต้แย้งของจำเลยที่ศาลฎีกาส่งมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยสรุปได้ดังนี้

นายนคร ดวงแก้ว และนายสุบรรณ สารพันธ์ ผู้ร้องตกเป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๒๓๐๕/๒๕๕๒ โดยมีพนักงานอัยการจังหวัดแพร่ เป็นโจทก์ ในข้อหาว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยมิได้รับอนุญาตอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๗, ๘, ๑๕, ๖๖ และ ๑๐๒ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๕๘ และ ๓๒ และจำเลยที่ ๑ เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ๗ เดือน ปรับ ๖,๕๐๐ บาท ในคดีที่ต้องหาว่ามีเฮโรอีนและกัญชาไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตโดยโทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๔๘/๒๕๓๕ ของศาลจังหวัดอำนาจเจริญ และภายในกำหนดเวลาที่ศาลรอการลงโทษ จำเลยที่ ๑ ได้กระทำความผิดในคดีนี้อีก จึงขอให้ศาลบวกโทษที่รอการลงโทษเข้ากับโทษในคดีนี้

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง จำคุกคนละ ๑๕ ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษจึงลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ จำคุกคนละ ๑๐ ปี บวกโทษจำคุกของจำเลยที่ ๑ ที่รอการลงโทษไว้เข้ากับคดีนี้ รวมจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๑๐ ปี ๗ เดือน ริบเฮโรอีนของกลาง

ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

ผู้ร้องฎีกา

ในฎีกา ผู้ร้องโต้แย้งว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า “ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด...” และมาตรา ๖ บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้

บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้” โดยผู้ร้องอ้างว่า พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษ... จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย” เป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๖ จึงใช้บังคับกับผู้ร้องมิได้

ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อโต้แย้งของผู้ร้องเป็นกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติของกฎหมายตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ในการวินิจฉัยคดี จึงเป็นกรณีที่มีการโต้แย้งว่า บทบัญญัติของกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ในคราวประชุมศาลรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งรับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อ ๑๐ ของข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑

ประเด็นตามคำร้องที่ผู้ร้องโต้แย้ง จึงมีปัญหาที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องวินิจฉัยว่า การที่พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง บัญญัติให้ผู้ที่มียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ที่จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งทำให้ผู้ร้องต้องรับโทษสูงขึ้นตามฐานความผิดที่แรงกว่าฐานความผิดที่ผู้ร้องยอมสารภาพว่ามีเฮโรอีนไว้เพื่อเสพเท่านั้น เป็นข้อสันนิษฐานของกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ หรือไม่ เพราะการโต้แย้งตามคำร้องนี้เป็นการโต้แย้งข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติฉบับนี้

ตามคำร้อง ปรากฏว่า ผู้ร้องถูกเจ้าพนักงานจับกุมในข้อหา มีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพ และเพื่อจำหน่ายในปริมาณ ๔๕.๘ กรัม จำนวนเป็นเฮโรอีนไฮโดรคลอไรด์บริสุทธิ์หนัก ๓๖.๕ กรัม ผู้ร้องให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ต่อมาในชั้นพิจารณา ผู้ร้องทั้งสองนำสืบปฏิเสธ โดยอ้างว่าได้ครอบครองสารเสพติดไว้เพื่อเสพมิได้มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ร้องครอบครองเฮโรอีนบริสุทธิ์เกินกว่า ๒๐ กรัม จึงเป็นการเข้าข้อสันนิษฐานของกฎหมายว่าผู้ร้องมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ผู้ร้องเห็นว่า เป็นการสันนิษฐานที่ไม่ตรงกับความจริง ทั้งนี้ เพราะผู้ร้องเห็นว่า แม้ผู้ร้องจะครอบครองเกินจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎหมาย แต่ผู้ร้องมิได้มีไว้เพื่อจำหน่ายตามข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ซึ่งผู้ร้องได้ให้การปฏิเสธในชั้นพิจารณาแล้ว และไม่ปรากฏว่า โจทก์มีพยานประกอบว่า

ผู้ร้องได้กระทำความผิดฐานมียาเสพติดของกลางเพื่อจำหน่ายและไม่มีพฤติการณ์ใดที่แสดงว่าผู้ร้องทั้งสองมียาเสพติดไว้เพื่อจำหน่าย จึงไม่ควรที่ศาลจะพิจารณาลงโทษผู้ร้องในความผิดดังกล่าวฐานมียาเสพติดไว้เพื่อจำหน่าย

นอกจากนั้น ผู้ร้องอ้างด้วยว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ บัญญัติให้ความคุ้มครองบุคคลที่ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา โดยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และมาตรา ๖ บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้” ดังนั้นตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ซึ่งคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย” จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๖ จึงใช้บังคับกับผู้ร้องมิได้ และโจทก์ไม่มีพยานที่รู้เห็นว่า ผู้ร้องร่วมกันจำหน่ายเฮโรอีน ซึ่งแม้ผู้ร้องจะให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนแต่ในชั้นศาลผู้ร้องปฏิเสธ ดังนั้น โจทก์จึงต้องมีหน้าที่พิสูจน์ให้เห็นว่าผู้ร้องจำหน่ายเฮโรอีนจริง การที่โจทก์ไม่สามารถพิสูจน์ว่าผู้ร้องจำหน่ายเฮโรอีน ผู้ร้องจึงไม่สมควรได้รับโทษในความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้เพื่อจำหน่าย และผู้ร้องเห็นว่า ศาลฎีกาควรพิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาที่ผู้ร้องมียาเสพติดของกลางไว้เพื่อจำหน่ายด้วย

เห็นได้ชัดว่า ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคำร้องนี้มีดังนี้

๑. รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด

ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่า บุคคลใดได้กระทำความผิดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

๒. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มีมาตราที่เกี่ยวข้อง ๓ มาตรา

“มาตรา ๑๕ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ เว้นแต่การมีไว้ในครอบครองในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการตามที่รัฐมนตรีจะอนุญาตเป็นหนังสือเฉพาะรายหรือเฉพาะกรณี que เห็นสมควร

การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

มาตรา ๖๖ ผู้ใดจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกินหนึ่งร้อยกรัม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้ายาเสพติดให้โทษนั้นมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกินหนึ่งร้อยกรัม ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต

มาตรา ๖๗ ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึงยี่สิบกรัมโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท”

ก่อนที่จะวินิจฉัยว่าข้อโต้แย้งของผู้ร้องที่ว่า พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ขัดต่อรัฐธรรมนูญรับฟังได้หรือไม่ นั้น จะต้องพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายนี้เสียก่อนดังนี้

๑. วัตถุประสงค์ของการตราพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้การปราบปรามยาเสพติดให้โทษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยยาเสพติดให้โทษที่ประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย ทั้งนี้ เพราะปัญหายาเสพติดให้โทษในปัจจุบันเป็นปัญหาสำคัญร่วมกันของนานาประเทศ ประกอบกับยาเสพติดให้โทษเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพและชีวิตของมนุษยชาติ จึงต้องมีบทลงโทษที่หนักกว่าปกติรวมทั้งต้องมีมาตรการลงโทษขั้นเด็ดขาด ส่วนการที่กฎหมายกำหนดปริมาณสารเสพติดที่มีไว้ในครอบครองในจำนวนที่ชัดเจน โดยไม่คำนึงว่าจะมีไว้เพื่อเสพหรือเพื่อจำหน่ายนั้นก็ถือเป็นมาตรการอย่างหนึ่งเพื่อให้การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษมีผลในทางปฏิบัติอย่างแท้จริง

มาตรา ๑๕ วรรคสอง เป็นข้อสันนิษฐานของกฎหมายที่กำหนดลักษณะของการกระทำผิดที่มีความร้ายแรง และเป็นภัยต่อสังคมที่ต้องปราบปราม จึงบัญญัติไว้ว่า ผู้ใดมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ซึ่งคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่ ๒๐ กรัมขึ้นไป ให้ถือว่ามียาเสพติดให้โทษในปริมาณที่คำนวณได้หมายความว่ามีการมีสารเสพติดดังกล่าวไม่ถึง ๒๐ กรัม จะมีได้มียาเสพติดให้โทษไว้เพื่อจำหน่าย แต่การพิสูจน์ว่ามีไว้เพื่อจำหน่ายหรือไม่ สำหรับกรณีหลังนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป

๒. นอกจากนั้น มาตรา ๑๕ วรรคสอง ต้องการชี้ว่าแก่นุคคลใดมีสารเสพติดตั้งแต่ ๒๐ กรัมขึ้นไป ไว้ในครอบครองก็เป็นความผิดแล้ว โดยที่ยังมิต้องจำหน่าย แต่บทลงโทษมีผลเท่ากันไม่ว่าบุคคลจะจำหน่ายหรือไม่ก็ตาม จึงเห็นได้ว่า การกำหนดบทลงโทษในการกระทำที่แตกต่างกันเช่นนี้ มีเจตนารมณ์ที่จะปราบปรามการกระทำผิดที่มีความร้ายแรงและมีผลกระทบต่อสังคมมากน้อยต่างกัน กล่าวคือ หากมีสารเสพติดดังกล่าวไว้ในครอบครองไม่ถึง ๒๐ กรัม และเจ้าหน้าที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ามีไว้เพื่อจำหน่ายก็มีความผิดฐานมีไว้เพื่อเสพเท่านั้น ซึ่งจะรับโทษเบากว่าฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายคือ จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาทเท่านั้น น้อยกว่าโทษฐานมียาเสพติดให้โทษไว้เพื่อจำหน่าย ซึ่งมีโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงห้าแสนบาท

๓. หลักในการพิจารณาความผิดของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ส่วนมาก การจับกุมของตำรวจมักจับได้ของกลางในทันที ซึ่งทำให้ผู้ต้องหาต้องยอมจำนนต่อหลักฐานและให้การรับสารภาพ แต่ก็มีคดียาเสพติดจำนวนไม่น้อยที่จำเลยมักจะให้การปฏิเสธในชั้นศาล ซึ่งหลักการในการพิสูจน์ความผิดมักเป็นประโยชน์แก่จำเลยในแง่ที่กฎหมายให้ความคุ้มครองว่า การรับสารภาพที่ศาลจะถือเป็นข้อวินิจฉัยได้เลย โดยเฉพาะในกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพนั้น ต้องเป็นการสารภาพในชั้นพิจารณาและโทษนั้นเป็นโทษขั้นต่ำเท่านั้น (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖) และเป็นหลักทั่วไปที่ศาลใช้ดุลยพินิจชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน ห้ามมิให้พิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น หากสงสัยให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗) ซึ่งกรณีตามคำร้องนี้ก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือ การบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติดไว้โดยเฉพาะเพื่อมิให้มีข้อโต้แย้งใดๆ เกิดขึ้นได้และเพื่อให้วิธีการพิจารณาคดีแตกต่างไปจากคดีอาญาทั่วไปที่ไม่อยู่ภายใต้เงื่อนไขของคดีอาญาปกติ จึงเป็นการเหมาะสมแก่กรณี ทั้งนี้ เพราะผู้เสพยาเสพติดมักก่ออาชญากรรมและสร้างปัญหาให้กับสังคม ทำให้ประเทศต้องประสบกับความสูญเสียทางเศรษฐกิจอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากผลของการวิจัยจำนวนมากสนับสนุนแนวความคิดนี้ โดยเห็นว่า การแก้ไขปัญหายาเสพติดควรเพิ่มโทษให้หนักขึ้นเป็นลำดับ ทั้งผู้เสพ ผู้ผลิต และผู้ค้า

ดังนั้น ในประเด็นที่ผู้ร้องอ้างว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ บัญญัติให้ความคุ้มครองบุคคลผู้ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาโดยให้สันนิษฐานว่า บุคคลนั้นไม่มีความผิด เห็นว่า การคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ นี้ เป็นบทบัญญัติที่เป็นหลักทั่วไปเกี่ยวกับวิธีการให้ความคุ้มครองบุคคลที่ต้องหาว่ากระทำความผิดในทางอาญาจนกว่าจะมีการพิสูจน์ว่าบุคคลนั้นได้กระทำความผิดจริง ซึ่งเป็นเรื่องของการปฏิบัติต่อผู้ต้องหาหรือจำเลยเท่านั้น แต่พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ เป็นกฎหมายที่กำหนดสาระและเนื้อหาของ การกระทำ ซึ่งถือเป็นความผิดที่ร้ายแรงและเป็นมหันตภัยต่อทุกประเทศที่จะต้องให้มีการปราบปรามอย่างจริงจัง จึงมิใช่กรณีที่บุคคลจะอ้างความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายได้

พิจารณาแล้ว เห็นว่า บทบัญญัติของมาตรา ๑๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ถือเป็นข้อสันนิษฐานตามกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อลงโทษ ผู้ที่มีการกระทำผิดที่มีลักษณะร้ายแรง ผู้ร้องไม่อาจโต้แย้งใดๆ ได้ เป็นเรื่องของการสันนิษฐานเพื่อ “เอาผิด” ต่อผู้กระทำ อันเข้าองค์ประกอบความผิดตามกฎหมาย แต่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ ถือเป็นข้อสันนิษฐาน

เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติต่อบุคคลผู้ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา トラบเท่าที่ยังไม่มีคำพิพากษา อันถึงที่สุดว่าบุคคลนั้นได้กระทำความผิด ซึ่งเป็นคนละส่วนกับข้อสันนิษฐานแรก ดังนั้น เมื่อผู้ร้อง มีการกระทำเข้าตามองค์ประกอบความผิดตามที่พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติไว้ อย่างไรก็ตามก็ต้องมีความผิดตามนั้น กรณีตามคำร้องเมื่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติไว้ชัดเจนว่า การมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ซึ่งคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไปไว้ในครอบครองเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จึงไม่มีส่วนใดขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓

ศาสตราจารย์ ดร. กระมล ทองธรรมชาติ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ